

[Marius Buhl.]

sig at se på i et udvalg; men at vi går til arbejdet i udvalget med al velvilje skal jeg tilsige.

Poul Claussen: Det foreliggende lovforslag kan mit parti tiltræde. På flere områder griber det ind i apotekerloven af 1954, og efter min opfattelse er det beklageligt, at man allerede efter 5 års forløb forrykker den balance, som gennem loven af 1954 — jeg må nok have lov til at sige under adskillige vanskeligheder — blev tilvejebragt mellem apotekernes og medicinalfabrikkernes divergerende interesser.

Når man ser på udviklingen siden lovens vedtagelse i 1954, må man sige, at det dengang tilvejebragte grundlag er blevet betydelig ændret ved den revision af de offentlige apotekstakster, som fandt sted pr. 1. januar 1959; disse takster står i en meget nær fremtid over for en ny ændring med samme tendens — tror jeg jeg har lov til at sige — som ændringen i 1959.

Den nye affattelse af stk. 2 i lovens § 84, altså den, der omhandles i det foreliggende lovforslag § 4, betyder som nævnt et indgreb i den balance, som loven af 1954 skabte mellem apotekernes salg af egne præparater og de fabriksfremstillede præparater, som man forhandlede. Såvel danske som udenlandske specialiteter berøres heraf, idet ændringen gælder samtlige såkaldte gamle specialiteter — med hensyn til de særnavne, de hidtil er blevet solgt under — der var i handelen før 1. januar 1955. I virkeligheden drejer det sig om et beskedent antal. Indkøbene til Danmark af de udenlandske specialiteter andrager, således som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, følgende beløb: engelske specialiteter ca. 200 000 kr., tyske ca. 900 000 kr. og schweiziske 4,2 mill. kr., beløb, der er så beskedne, at det i virkeligheden må forundre — i hvert fald forundrer det mig — at man har kunnet opnå diplomatiske henvendelser vedrørende opretholdelse af disse gamle specialpræparaters eksistens under særnavn.

Hvad angår de gamle indenlandske specialiteter, der har interesse i denne forbindelse, er værdien formentlig noget større. Til gengæld drejer det sig om et fåtal, og om næsten dem alle gælder det, at det er

præparater, der ikke ved deres fremkomst har været belastet med større forskningsmæssige problemer for at kunne blive sat i handelen, og om dem alle gælder det, at der i årtier har været forhandlet tilsvarende præparater, både hvad form og indhold angår, mellem apotekernes egne produkter.

Nu påberåbes markedsforholdenes forestående ændring og nyordningen som et incitament til opretholdelse af de gamle specialiteter under særnavn, og man taler i denne forbindelse om den danske medicinalindustri eksportmuligheder. Jeg vil lade det være sagt, at den aldeles overvejende del af de danske medicinalfabrikkers eksport sker under fællesnavne og ikke under særnavne, og at næppe en eneste af de her i landet fremstillede gamle specialiteter overhovedet har en eksportchance under det danske særnavn.

Lovforslagets § 3 betyder en ændring i apotekerlovens § 78, stk. 1. Det er en prisregulerende bestemmelse, der i nogle enkelte tilfælde kan forhindre, at der gennem en pågående reklame kan opretholdes en faktisk overpris på visse medicinske specialiteter, der i starten kan have været godkendt med en betydelig højere pris som en anerkendelse af et præsteret forskningsarbejde. Man har fundet, at dette ikke burde belaste køberne ud i al fremtid som betaling for dette én gang foretagne forskningsarbejde, hvilket jo er uhyre fornuftigt set fra forbrugernes side.

Hvad lovforslagets § 2 angår, er den her foreslåede ændring i lovtæksten blevet anset for fornøden for at få gennemført et forslag baseret på en betænkning fra den yderst sagkyndige og for øvrigt også yderst alsidigt sammensatte kommission om regulering af forholdet mellem apotekernes og den frie handels muligheder. Af denne kommission gik et stort flertal eller alle på én nær ind for en ordning, der anviste, mener jeg, den eneste farbare vej til at få bragt orden i dette hidtil ganske uordentlige og efterhånden ganske uoverskuelige område. Jeg tror også, at den ærede ordfører for partiet venstre ofrede en del af sin tale på dette område. Jeg indrømmer, at det ikke er uden vigtighed, men jeg tror, jeg kan sige til det ærede medlem hr. Marius Buhl og i det hele taget til alle, der ønsker orden i de forhold,